

Verslag van "We thought it was 5 km"

Een paar maanden geleden ziet 1 van de teamleden iets over de Wampex op Facebook staan en er worden een aantal mensen getagd. Of dit ook iets voor ons is?

Nooit van Wampex gehoord, maar wel in voor een uitdaging. Gelukkig zijn er meerdere vrienden die zo gek zijn om mee te doen en voor we het weten hebben we een team van 5 man, oke 1 man en 4 vrouwen. Verlof wordt geregeld en de inschrijving is een feit.

En dan vragen we ons af wat we gedaan hebben, maar meer nog wat we 2 december gaan doen. We hebben nl geen flauw idee wat ons te wachten staat, behalve dat het ca 27 km wandelen is.

We hebben al wel heel veel voorpret. In de omgeving van de start vinden we een plek om te overnachten. Waarvoor nog dank!

En dat wordt het vrijdag 2 december. We zijn allemaal best nerveus en sommigen hebben daardoor slecht geslapen, maar we hebben er ontzettend veel zin in. Van diverse richtingen rijden we naar Bakkeveen waar we zullen overnachten. Daar kleden we ons om en de spanning begint dan toch echt te stijgen en dat werkt bij sommigen op de lachspieren.

Ruim op tijd zijn we bij het Ronostrand en als we het introductie boekje in handen krijgen, gebeurt er iets bijzonders; het lachen stopt en iedereen wordt heel serieus. De taken worden snel verdeeld en iedereen gaat er voor de volle 100 % voor. Er wordt wat afgeschreven en opgeslagen.

Niet alles is meteen duidelijk, maar we hopen dat dat gaandeweg de avond gaat komen.

Het oplossen van de 1^e opgave kost even wat hoofdbrekers, maar dan valt gelukkig toch nog op tijd het kwartje. En nadat we allemaal op de foto zijn gegaan, kunnen we eindelijk van start.

Meteen bij het water zien we al hoeveel tijd, energie en werk in de

Wampex is gestoken. Wat geweldig om te zien. 1 van de teamleden is iets minder

gelukkig met de overtocht, omdat ze heel snel zeeziek is. En dat is te horen ook.

Nadat we het routeboekje in ontvangst hebben genomen, zien we wat verder de bedoeling. Route 2 wordt snel gevonden. Route 3 ook. Gelukkig hebben we bij de informatieborden goed opgelet en gaan we meteen de goede kant op.

Op bij nr 4 zien we al heel snel de instinker, zodat we niet al te veel omlopen.

De start van de klokkenroute is wat onduidelijk en de meningen zijn verdeeld. Overigens hadden hier vermoedelijk meerdere teams last. Maar goed, we gaan door, tenslotte tikt de klok door. De volgende routes gaan verrassend eenvoudig. We komen langs het gezellige en warme Bedrock, geven Fred een dikke knuffel en hij geeft ons een kleine zet in de juiste vervolgrichting. Maar als we de cyrilische route afgerond hebben, zien we door de bomen

het bos niet meer. En nee, dat komt niet omdat het donker is. We zijn het even helemaal kwijt en kunnen het begin van de gehusselde route niet vinden. We lopen wat heen en weer en zien diverse

teams voorbij komen. We besluiten om dan maar 1 van de teams te volgen totdat we de draad weer gevonden hebben. En dan krijgt 1 van de teamleden een helder moment; we moeten niet de gehusselde route doen, maar eerst nog nr 9 en 10....Laten we het maar op een beginnersfout houden.

Hierna kunnen we eindelijk aan echt aan nr 12 beginnen. Wat een originaliteit zeg! Echt lang kunnen we hier niet van genieten, omdat er meerdere teams achter ons komen. Maar wat hebben we hier genoten zeg! En dan is het extra fijn dat we deze route heel snel doorhebben en in 1x goed lopen. Terwijl wij diverse teams zien dwalen. Dat geeft ons weer een hoop vertrouwen na het gestuntel bij route 10.

Als we na enige tijd bij route 15 komen, vragen we ons af of dit ook goed gaat lukken. Bij het informatiebord bij de start was het namelijk nog een behoorlijk doolhof. Maar ook hier gaat het hartstikke goed.

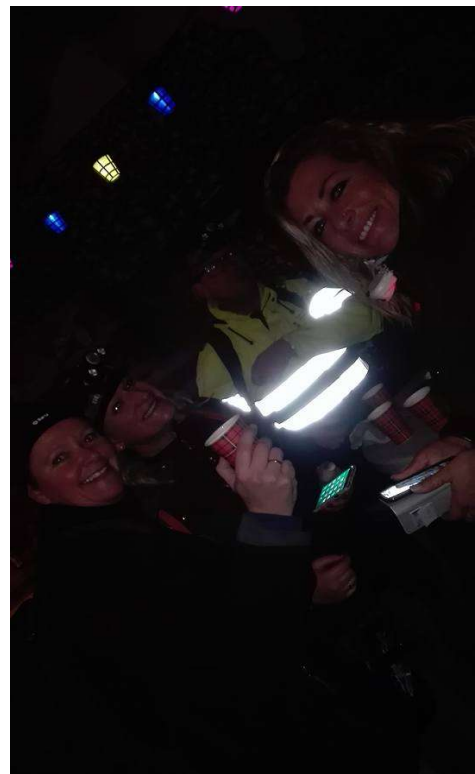
Bij de knipperlichtroute slaat de schrik bij sommige leden om het hart; moeten we echt via een houten plank(je) de sloot oversteken? Ja dus. Met knikkende knieën en klotsende oksels wordt de 1^e sloot bedwongen. Dat viel nog best mee. Die wel... Want daarna komt een oversteek die bij meerdere teams voor de nodige spanning en voorzichtigheid zorgt. De plank waar we overheen moeten, is nl bevroren en daardoor spekglad. Voordat we eindelijk aan de beurt zijn, hebben we bijna een kwartier moeten wachten en zijn we behoorlijk koud geworden. Al schuifelend en bibberend komen we toch droog aan de overkant. We zetten er even flink de pas in om weer een beetje op te warmen. Dat lukt maar gedeeltelijk. Gelukkig zijn de bruggetjes/planken die volgen, wel weer goed te doen. De volgende routes leveren geen problemen op en na 18 gaan we vrolijk door naar nr 19. Niet iedereen heeft in de gaten dat je hier kan kiezen voor de korte route en dat houden we ook zo 😊

We kunnen lekker doorstappen en hebben niet door dat we al best lang onderweg zijn en ook al de nodige kilometers in de benen hebben. Het gaat dus prima. Bij de oversteek naar 28 gaat het bijna mis, omdat een vlot behoorlijk achterover helt. Gelukkig zorgt dit alleen voor een natte knie.

De chocopost is wel even een heerlijke onderbreking. De blaas kan gelegegd worden en de inwendige mens wordt een beetje verwarmd. We besluiten niet te lang te blijven, omdat de spieren al snel wat stram worden.

De letten goed op bij de ledroute en komen zo bij de volgende route. We kunnen de sterrenbeelden en sterren zelfs in de lucht zien. Zo'n mooie, heldere nacht is het!

Ergens in de Drentse route komen we weer een bruggetje, maar die ziet er zo glad uit en staat was scheef, dat zelfs onze mannelijke held deze niet durft te bedwingen. Wat nu? Springen of er doorheen lopen is ook geen optie. Dan maar een klein stukje verder lopen en kunnen we door een droge sloot oversteken. Al tijgerend gaan we onder prikkeldraad en schrikdraad door. Voor 1 van de teamleden was dit best een schokkende ervaring. Maar he, we zijn aan de overkant en kunnen verder.

De G7 route zorgt her en der voor wat verwarring en zorgt ook voor extra meters. We zien een vrijwilliger ergens ook nog een vlag van Italië ophangen. Misschien dat er toch ergens wat verdwenen was. Het lange stuk door het weiland kost ons ook behoorlijk wat energie.

Een stuk verder staan er allemaal vuurhaardjes in het veld. Dat geeft zoveel sfeer en gelukkig ook weer wat energie. We kunnen de stal al bijna ruiken. Maar dat valt dus toch nog behoorlijk tegen. En dan slaat bij sommigen ook een beetje de twijfel toe. Lopen we nog wel goed? Net liepen er nog een aantal teams achter en voor ons en nu zien we niemand meer. Na een lang, smal paadjes komen we toch weer op een asfaltweg zoals het routeboekje aangaf, dus we zitten toch echt nog steeds goed. Bij route 37 wordt het ook binnen de groep best stil. We zijn moe, een aantal hebben het koud, batterijen raken leeg en de spieren en gewrichten beginnen bij sommige te protesteren. Kortom; het beste is er nu echt wel vanaf.

Gelukkig is de maantjesroute heel kort en vinden we daarna de kortste, maar misschien niet de juiste, weg terug naar het Ronostrand.

We hebben echt niet alle letters gevonden, maar we hebben onze allereerste Wampex wel uitgelopen. Bij de finish staat de km teller op 32,2 km! We hebben her en der dus 5 km teveel gelopen. Ach, we heten niet voor niets "we thought is was 5 km". En dat is dus exact het aantal km's wat we teveel hebben gelopen 😊

Alle mensen die betrokken zijn geweest met de organisatie van de Wampex heel erg bedankt voor jullie enthousiasme, inzet en betrokkenheid. We hebben enorm genoten en kunnen niet wachten tot volgend jaar !!!